

ГОЛОВА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

11/10-1237

06.04.2018

Голові Державної міграційної
служби України

СОКОЛЮКУ М.Ю.

Шановний Максиме Юрійовичу!

Надсилаємо адресований Вам депутатський запит народного депутата України Луценка І. В., оголошений на засіданні Верховної Ради України 6 квітня 2018 року, для розгляду і надання відповіді автору запиту і Голові Верховної Ради України у встановлений чинним законодавством 15-денний термін.

Додатки: депутатський запит на 6 арк. у 1 прим.;
матеріали на 6 арк.

З повагою

А. ПАРУБІЙ

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№10-2248

від «05» квітня 2018 р.

Голові Служби безпеки України
Грицаку В.С.

Голові Державної міграційної
служби України
Соколюку М.Ю.

ДЕПУТАТСЬКИЙ ЗАПИТ

Щодо здійснення перевірки отриманої під час здійснення депутатських повноважень інформації на предмет дотримання вимог чинного законодавства України про громадянство

Шановний Василю Сергійовичу!
Шановний Максиме Юрійовичу!

01 лютого 2018 року відбулось спільне засідання підкомітету з питань взаємодії з громадянським суспільством Комітету Верховної Ради України з питань запобігання і протидії корупції спільно з міжфракційним депутатським об'єднанням «За Київ» на тему: «Незаконна забудова на території Національного музею історії України».

Учасниками даного засідання неодноразово зазначалось, що настоятель-архімандрит незаконної молитовної будівлі, МАФу, т.з. Десятинного храму Різдва пресвятої Богородиці взагалі не є громадянином України або ж громадянство України ним було отримано незаконно.

Так, на інформаційному ресурсі «Релігійно-інформаційна служба України» 3 лютого 2018 року була розміщена новина під назвою: «Монахи десятинного монастиря звернулись до Трампа з проханням «захистити від погромів радикалів». У даній статті зазначено, що як журналіст автономної прес-служби Української Православної Церкви Московського Патріархату в свої статті повідомив, що «намісник Десятинного монастиря УПЦ архімандрит

(Харон), громадянин США і орденоносець (він служив в Каліфорнії, був капеланом на кораблі ВМС США і удостоєний урядових нагород), звернувся від імені братії монастиря (серед неї троє - американці) і десятичної громади киян до президента Трампа із закликом захистити їх від беззаконня і свавілля» (див. додаток №1).

Крім того, в засобах масової інформації було повідомлено, що є громадянином Російської Федерації (див. додаток №2). На підтвердження цього вказується, що у січні 2007 року суддею Черняхівського районного суду Житомирської області щодо було застосоване адміністративне стягнення у виді штрафу на 340 грн. за вчинення адміністративного правопорушення, передбаченого ст. 203 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП), а саме, порушення правил перебування в Україні - тоді незаконно перебував на території України довгий час, без посвідки на проживання, тобто без документу на право проживання в Україні. Спеціальним суб'єктом даного адміністративного правопорушення, у розумінні ст. 203 КУпАП, може бути лише іноземець або особа без громадянства, у зв'язку з чим, можна дійти висновку, що судом встановлено, що станом на 2007 рік був особою без громадянства або іноземцем відповідно до законодавства, що діяло на той час.

Тобто, з різних джерел, зокрема зазначеного засідання підкомітету з питань взаємодії з громадянським суспільством Комітету Верховної Ради України з питань запобігання і протидії корупції, різноманітних інформаційних ресурсів, соціальних мереж мені стало відомо про взаємовиключну інформацію та у зв'язку з неодноразовими зверненням громадян України до мене, як до народного депутата України, з відповідними заявами на вищезгаданому засіданні було прийнято рішення, за його результатами, реалізувати у межах парламентського контролю заходи депутатського реагування на ймовірне порушення вимог чинного законодавства України.

Відповідно до ст. 4 Конституції України в Україні існує єдине громадянство. Підстави набуття і припинення громадянства України визначаються законом.

Статтею 106 Основного Закону України встановлено, що до виключних повноважень Президента України належить: 26) прийняття рішення про прийняття до громадянства України та припинення громадянства України, про надання притулку в Україні. Крім того, Президент України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази і розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Статтею 6 Закону України «Про громадянство України» встановлено, що громадянство України набувається: 3) внаслідок прийняття до громадянства.

Так, відповідно до ст. 9 зазначеного закону, іноземець або особа без громадянства можуть бути за їх клопотаннями прийняті до громадянства України, а датою набуття громадянства України у випадках, передбачених цією статтею, є дата видання відповідного Указу Президента України.

Згідно з п. 1 ч. 1 ст. 22 Закону Президент України: 1) приймає рішення і видає укази відповідно до Конституції України і цього Закону про прийняття до громадянства України і про припинення громадянства України.

У відповідності до загальної доктрини відповідності правової системи держави міжнародній доктрині верховенства права та основоположним принципам демократії, закріплених та гарантованих ст. ст. 1, 5 Конституції України, будь-який правовий акт, виданий органами публічної адміністрації обов'язково підлягає механізму промудульгації - їх офіційному оприлюдненню, тобто публічному доведенню до відома населенню у відповідності до ст. 57 Конституції України.

Крім того, згідно з п. 3 Положення про Комісію при Президенті України з питань громадянства, затвердженого Указом Президента України від 27 березня 2001 року № 215 (в редакції Указу Президента України від 27 червня 2006 року № 588/2006) основними завданнями Комісії є: розгляд заяв про прийняття до громадянства України, про вихід із громадянства України, подань про втрату громадянства України, документів про припинення громадянства України з підстав, передбачених міжнародними договорами України, внесення пропозицій Президенту України з цих питань.

Мною, як народним депутатом України, 03.03.2018 було направлено відповідні депутатські звернення за №10-2174 та №10-2176 до Президента України та Голові Комісії при Президенті України з питань громадянства з проханням надати належним чином завірену копію Указу Президента України про прийняття до громадянства України датою народження якого є 10 червня 1960 року та проінформувати, коли саме були прийняті відповідні рішення вищезазначеною спеціалізованою Комісією при Президенті України.

Однак, Листом Глави Адміністрації Президента України від 17.03.2018 №02-01/471 як відповідь на вищезгадані депутатські звернення мене було повідомлено, що матеріали щодо прийняття до громадянства України зазначеної особи

10 червня 1960 року народження) на розгляд Комісії при Президенті України з питань громадянства у встановленому порядку не надходили (див. додаток №3).

Крім того, 29 червня 2011 року було оприлюднено інтерв'ю, відповідно до змісту якого, незважаючи на те, що був народжений в Український РСР (місто Одеса), він з 7 жовтня 1987 році «потрапив» у Курсько-Белградську єпархію, безпосередньо в село Лівенка, яке знаходиться в Красногвардійському районі, Белгородської області, Російської Федерації, де 8 жовтня 1987 року він став Ієродияконом у Сергійово-Казанському соборі російського міста Курськ. Фактично став постійно проживати у Росії з 1987 року, де, у зв'язку з підвищенням, став настоятелем храму Всіх Святих у місті Тюмень – Російська Федерація та намісником Свято-Знаменського Абалакського чоловічого монастирю у міста Тобольськ – Російська Федерація.

Також зазначено, що у 1990 році переїхав у Каліфорнію - США, де служив щонайменше протягом 10 років, після чого повернувся на територію України, тобто не раніше 2000 року (див. додаток №4).

Так, Законом України «Про громадянство України» від 18 січня 2001 року N 2235-III чітко визначено підстави належності до громадянства України, відповідно до ч. 1 ст. 3 якого, громадянами України є 1) усі громадяни колишнього СРСР, які на момент проголошення незалежності України (24 серпня 1991 року) постійно проживали на території України; 2) особи, незалежно від раси, кольору шкіри,

політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, мовних чи інших ознак, які на момент набрання чинності Законом України «Про громадянство України» (13 листопада 1991 року) проживали в Україні і не були громадянами інших держав; 3) особи, які прибули в Україну на постійне проживання після 13 листопада 1991 року і яким у паспорті громадянина колишнього СРСР зразка 1974 року органами внутрішніх справ України внесено напис «громадянин України», та діти таких осіб, які прибули разом із батьками в Україну і на момент прибуття в Україну не досягли повноліття, якщо зазначені особи подали заяви про оформлення належності до громадянства України; 4) особи, які набули громадянство України відповідно до законів України та міжнародних договорів України.

Зважаючи на безперервне перебування на території Російської Радянської Федеративної Соціалістичної Республіки з 1987 року без виїзду на територію Української Радянської Соціалістичної Республіки з подальшим переміщенням у 1990 році на територію Сполучених Штатів Америки щонайменше на найближчих 10 років можна дійти висновку, що п. п. 1, 2, 3 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про громадянство України» у випадку з не могли б підлягати офіційному застосуванню.

Враховуючи вищезазначене, можна дійти висновку про те, що станом на 2007 рік не був громадянином України, де-юре, не міг бути громадянином України за належністю у розумінні ст. 3 Закону N 2235-III й зважаючи на наведений вище лист з Адміністрації Президента України від 17.03.2018 №02-01/471 не був прийнятий до громадянства у встановленому законодавством порядку, тобто до правовідносин з має бути застосовані положення спеціального Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» від 22 вересня 2011 року № 3773-VI.

Статтею 3 Закону № 3773-VI визначені засади правового статусу іноземців та осіб без громадянства, відповідно до якого, іноземці та особи без громадянства, які перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України. Крім того, іноземці та особи без громадянства зобов'язані неухильно додержуватися Конституції та законів України, інших нормативно-правових актів, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей, інтереси суспільства та держави.

Однак, під час здійснення мною депутатських повноважень, зокрема на спільному засіданні підкомітету з питань взаємодії з громадянським суспільством Комітету Верховної Ради України з питань запобігання і протидії корупції спільно з міжфракційним депутатським об'єднанням «За Київ», яке відбулось 01 лютого 2018 року мені стало відомо про неодноразове системне порушення

як намісником Десятинного монастиря УПЦ чинного законодавства України зокрема, прямого посягання на права і свободи, честь і гідність інших людей та інтереси суспільства і держави в цілому шляхом вчиненням низки суспільно небезпечних діянь, які є злочинами у розумінні Кримінального кодексу України.

Так, за фактами вчинення та іншими невстановленими особами низки кримінальних правопорушень (злочинів), слідчими Шевченківського управління поліції Головного управління Національної поліції у м. Києві здійснюється досудове розслідування в наступних кримінальних провадженнях:

181 прим. 1 Кримінального кодексу України.

Статтею 26 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства» визначені правові підстави та компетенція органів виконавчої влади з питань ініціювання процедури примусового повернення іноземців та осіб без громадянства, зокрема ч.1 згаданої статті встановлено, що іноземець або особа без громадянства можуть бути примусово повернуті в країну походження або третю країну, якщо їх дії порушують законодавство про правовий статус іноземців та осіб без громадянства або суперечать інтересам забезпечення національної безпеки України чи охорони громадського порядку, або якщо це необхідно для охорони здоров'я, захисту прав і законних інтересів громадян України за рішенням центрального органу виконавчої влади, що забезпечує реалізацію державної політики у сфері міграції, органу Служби безпеки України або органу охорони державного кордону (стосовно іноземців та осіб без громадянства, які затримані ними у межах контрольованих прикордонних районів під час спроби або після незаконного перетинання державного кордону України), з подальшим повідомленням протягом 24 годин прокурору про підстави прийняття такого рішення. У рішенні про примусове повернення зазначається строк, протягом якого іноземець або особа без громадянства повинні виїхати з України. Зазначений строк не повинен перевищувати 30 днів з дня прийняття рішення.

У той же час, у разі не виконання відповідною особою в установлений строк без поважних причин рішення про примусове повернення або якщо є обґрунтовані підстави вважати, що відповідною особою ухилятимуться від виконання такого рішення, відповідно до ст. 30 Закону України «Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства», органи Служби безпеки України можуть лише на підставі винесеної за їх позовом постанови адміністративного суду примусово видворити з України іноземця та особу без громадянства.

Крім того, згідно з ч. 4 ст. 30 зазначеного закону іноземці та особи без громадянства, які не мають законних підстав для перебування на території України, затримані в установленому порядку та підлягають примусовому видворенню за межі України, у тому числі прийняті відповідно до міжнародних договорів України про реадмісію, розміщуються в пунктах тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні, протягом строку, необхідного для їх ідентифікації та забезпечення примусового видворення (реадмісії) за межі України, але не більш як на вісімнадцять місяців.

Відповідно до ч.5 ст.17 Закону України «Про статус народного депутата України», народний депутат як представник державної влади у разі порушення прав, свобод і інтересів людини та громадянина, що охороняються законом, та інших порушень законності має право звертатися з вимогою до відповідних органів

державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, керівників підприємств, установ та організацій припинити такі порушення. Посадові особи органів державної влади, органів місцевого самоврядування, керівники підприємств, установ та організацій, а також працівники правоохоронних органів, до яких звернуто вимогу народного депутата про припинення порушення законності, зобов'язані негайно вжити заходів щодо усунення порушення, а за необхідності - притягнути винних до відповідальності з наступним інформуванням про це народного депутата.

Враховуючи зазначене, з метою забезпечення національної безпеки України, керуючись ст. 15 Закону України «Про статус народного депутата України»,

вимагаю:

1) Перевірити законність підстав перебування на території України датою народження якого є року, який є настоятелем-архімандритом Десятинного храму Різдва пресвятої Богородиці незаконно розташованого за адресою: м. Київ, вул. Володимирська, 2, на території Національного музею історії України.

2) У разі виявлення відповідних правових підстав ініціювати процес примусового повернення в країну його безпосереднього громадянства, а у випадку не виконання в установлений строк без поважних причин відповідного рішення про примусове повернення ініціювати процес примусового видворення шляхом подання відповідної позовної заяви до адміністративного суду.

Про результати розгляду депутатського запиту повідомити мене у встановлений ч. 5 ст. 15 Закону України «Про статус народного депутата України» термін.

Додаток ____ на арк.

**З повагою,
народний депутат України**

**І.В. Луценко
(посв. №211)**